

DE TWEE TEKSTEN.

EENE VERTELLING VOOR MEISJES, DOOR E. GERDES.

In mijn bijbel — dus vertelde mij eens eene oude vriendin — bewaar ik een plaatje, waarvan gij hiernevens eene afbeelding ziet. Zoo dikwijls, als ik het aanschouw, komt mij eene gebeurtenis uit mijn leven voor den geest, die ik u wel wil mededeelen, daar ik weet, dat gij gaarne iets aan kinderen vertelt.

Laat mij u zeggen, dat die klok een uur aanwijst, waarin ik een grooten strijd had te strijden, en dat de poes, die daar zoo gezellig in het kozijn zit, een lieveling van mij was, evenals het duifje, dat daar op 't dak staat te kijken. Nu heeft dit duifje ook wel zijne geschiedenis, maar die vertel ik u wellicht later. Voorshands bepaal ik mij nu tot de klok en de poes.

Ik was reeds op mijn elfde jaar ouderloos. Mijn vader en moeder stierven kort na elkander, en daar er in ons stadje geen weeshuis was, nam moeders broer mij in zijn huis. Oom was getrouwd, maar had geene kinderen. Hij was een goed man, zwak van gezondheid en toegeeflijk van aard. Tante had een driftig gestel. Zij kon op oogenblikken zeer boos worden, maar bedaarde spoedig, wanneer men haar in 't begin slechts niet tegensprak. Dan zag zijzelve weldra het dwaze van haar drift in en had er berouw van, vooral wanneer door 't een of ander gepast woord haar hart getroffen werd.

Oom en tante waren niet rijk, in 't geheel niet, en ofschoon zij slechts met hun beiden waren, — althans toen ik nog niet bij hen was, — moesten zij van 's morgens vroeg tot 's avonds laat hard werken voor hun brood. Oom was boekbinder, maar daar hij geen sterke gezondheid had, kon hij niet veel doen, en zoo tante niet eenig geld had verdiend met in huis sijn goed te strijken, dan hadden zij zeker geen lepeltje suiker in

de thee kunnen genieten. Voor zoover ik mij herinneren kan, had ik het goed bij oom en tante. Zij zorgden, dat ik ter school ging, en zonden mij reeds vroeg naar de katechisatie bij dominé.

Nu zou ik u veel kunnen vertellen van het huiselijk leven van oom en tante, maar daar mij dit dan te ver zou leiden, zal ik liever blijven bij de gebeurtenis, die betrekking heeft op de klok en de poes.

Gij moet weten, dat er een groote brand in ons stadje had plaats gehad, waarbij vele menschen alles verloren hadden en arm geworden waren. Nu werden er wel gelden voor die ongelukkigen ingezameld, maar deze waren niet toereikend, om in aller behoeften te voorzien, zoodat zich dan ook eenige personen verbonden, om nog iets meer voor die armen te doen. Ook dominé had een plan, en op een dag, toen wij met ons tien meisjes bij hem ter katechisatie waren, zei hij, toen wij op het punt stonden weer naar huis te gaan, ongeveer het volgende tot ons:

»Hoort eens, meisjes, gij moet ook iets doen om den nood dier arme menschen te verlichten. De Heer gebiedt, dat wij weldadig zijn. De Heiland zegt: »De armen hebt gij altijd met u,» en bedoelde daarmede, dat men hun van 't geen wij hebben, moeten mededeelen. Dat is den Heere aangenaam, en zoo wij dit doen, rust er een zegen op. De Heere Jezus beschouwt alles wat den armen gedaan is, als Hemzelve geschied. Nu zijn er onder de gezinnen, die door den brand alles verloren hebben, twee die vele kinderen hebben, en nu heb ik gedacht, dat gij eens te zamen wat wegleggen moest, om die armen kleinen te kleeden en hun te hulp te komen. Wie geen geld heeft, kan iets maken. Sommigen van u kunnen haken en breien, denk ik, en als ieder van u nu iets ging maken en dit mij bracht, dan ken ik wel een paar dames, die dat willen koopen of verkoopen, en de opbrengst daarvan aan mij ter hand stellen, waarna ik het aan de arme ouders zal brengen. Hoe denkt gij daarover?»

Nu, wij vonden dat allen heerlijk en beloofden ons best te zullen doen.

»Heel goed,» vervolgde dominé. »Naar ik meen,

zult gij wel in veertien dagen ieder iets klaar hebben, en zoo ja, brengt het mij dan gezamenlijk van daag over veertien dagen, 's middags te 12 ure hier in de consistoriekamer. Wilt gij dat doen?»

Wij beloofden dit.

»Maar,» ging dominé voort, »nu heb ik nog één verzoek. Gij moet op een papiertje of een kaartje een tekst schrijven en dien tekst met een speld vaststeken op het handwerkje, dat gij mij zult brengen. Dat heeft ook zijn nuttigheid, en wie weet of zulk een tekst niet een goeden dienst verricht.»

Daarop gingen wij naar huis, en onderweg overleiden wij, meisjes, te zamen wat wij maken zouden. Nu waren er sommigen, die geen tijd hadden om aan een handwerkje te beginnen, daar zij moeder in de huishouding moesten helpen, maar dan zouden zij iets van hare spaarpenningen afzonderen en dit dominé op den bepaalden tijd brengen. Ik had geen spaarpenningen, maar toen ik aan oom en tante vertelde wat dominé gezegd had, zei tante dadelijk:

»Wel, dan moet je maar dadelijk aan een wiegekleedje beginnen. Je kunt immers goed haken.»

»En ik,» zei oom, »heb er nog wel wat voor over, om het haakkatoen te koopen. Ik had er al lang over nagedacht om ook iets voor die arme menschen te doen, maar . . . ik kon het geld nog niet missen.»

Ik maakte de opmerking, dat ik in zoo korten tijd geen wiegekleedje zou kunnen haken, want ik moest tweemaal daags naar school, tweemaal in de week naar de katechisatie en 's avonds vroeg naar bed.

»O,» zei tante haastig, »dan moet je 's morgens maar een paar uren vroeger opstaan. Wanneer men iets voor armen wil doen, dan moeten wij ons eenige zelfopoffering getroosten . . . Kom aan, krijg je haakpenntje en begin maar dadelijk.»

In haar haast vergat tante, dat ik nog geen haakkatoen en geen patroon had, maar een-twee-drie sloeg tante haar omslagdoek om, nam 't geld en ging met mij naar een winkel, waar ik katoen en ook een mooi patroontje kreeg.

Nu zette ik mij aan 't werk, en voordat er veertien dagen verlopen waren, had ik mijn wiegekleedje kant en klaar.

Toen de dag gekomen was, dat ik naar de consistoriekamer zou gaan, om mijne kleine offerande aan dominé te brengen, zat oom druk aan 't inbinden van boeken en tante had het haastig met strijken. Ik had mijn wiegekleedje netjes in een papier gewikkeld en reeds mijn hoed opgezet om heen te gaan, daar de klok juist half 12 sloeg. Op het punt zijnde van heen te gaan, zette tante het strijkijzer op den drievoet en zei:

»Daar valt mij wat in, Suze. Wanneer je naar de consistoriekamer gaat, moet je de Bakkersloot langs, niet waar? Welnu, dan moet je 't jong van de kat meenemen; en 't in de sloot gooien en verdrinken.»

Ik schrikte, toen ik dit hoorde, want vooreerst hield ik dol veel van de poes, en ten anderen vond ik 't verschrikkelijk een arm dier te verdrinken. Misschien — ik herinner het mij niet goed meer — zei ik iets, dat tante boos maakte, althans tante werd driftig en in haar drift sprak zij alles behalve vriendelijk. Oom, ik kon het aan zijn gezicht zien — was ook getroffen door hare woorden, maar daar hij zijn vrouw kende, zweeg hij.

»Wat!» voer tante uit. »Wat, wil je nog praten van de kat te behouden? Ik dank je voor zulke opvreTERS en melkkliekers. De oude kat had twee jongen: een heb ik er aan den melkboer gegeven en de andere heb ik haar voor tijdverdrijf nog wat gelaten, maar voordat ze grooter wordt, moet ze mijn huis uit. Er zijn al katten genoeg in de buurt. Laat je huilen maar na, want 't helpt je toch niet. Kijk . . . ik zal het je gemakkelijk maken.»

Nu haalde tante uit een kast een oude strooien kabas, die van binnen gevoerd was en waarvan de voering een hand breed boven de kabas uitstak en met een schuif tot een zak gebonden was.

»Zie,» vervolgde tante, »in die kabas zal ik de kleine kat stoppen en haal de schuif toe, zoodat ze er niet uit kan. Wanneer je nu op de brug staat van de Bakkersloot, dan maak je eenvoudig de schuif los, schud de kabas uit en dan valt de kat vanzelf in 't water . . .»

»En . . . verdrinkt!» viel ik haar schreiende in de rede.

»Natuurlijk!» zei tante. »En wat zou dat? We hebben al beestengoed genoeg in de wereld . . . Komaan, geen wissewasjes! Je bent klaar en dus kun je heengaan.»

Tante ging even de kamer uit, haalde het kleine poesje, stopte dit in de kabas, deed de schuif dicht, hing mij den mand aan den arm, schoof mij de kamer uit en . . . het volgende oogenblik stond ik op straat.

—

II.

De straat, waar oom en tante woonden, was in een drukke buurt, en daar er ieder oogenblik menschen voorbijgingen en ik mij schaamde mij met behuilde wangen te vertoonen, liep ik door tot bij een weg, waar het veel stiller was. Hier bleef ik een oogenblik staan, om na te denken wat ik doen moest. Ik vond het verschrikkelijk het kleine poesje te moeten verdrinken en wreed van tante. Nooit zou 't mij in de gedachte gekomen zijn een onschuldig beest op deze wijze van het leven te berooven. Ik begreep niet hoe tante, die anders zoo goedig van aard was, zoo iets had kunnen bedenken.

Maar wat te doen?

Ik mocht niet ongehoorzaam zijn. Toen mijne lieve moeder stierf en ik bij haar sterfbed stond, greep zij mijne hand en fluisterde mij toe: »Lieve Suze, wees gehoorzaam. Doe alles wat oom en tante u zeggen, en in al uwe nooden wend u tot God om bijstand. Hij zal geen arm weesje verlaten.» God heeft deze woorden mij diep in 't hart gedrukt. Ik ben dan ook altijd gehoorzaam geweest, hoewel het mij dikwijls zeer moeilijk viel. Vooral nu. Ik vroeg mijzelve wel tien malen: Wat moet ik doen?

Juist sloeg de klok 1/4 voor 12 en durfde ik niet langer hier te blijven, want 't werd tijd, dat ik naar de Consistoriekamer ging. Maar ik had nog geen besluit genomen. Zou ik toch 't katje verdrinken? Ik opende de kabas, keek eens naar

binnen en... daar lag poesje zoo stil, alsof zij bij hare moeder in de mand rustte. Dit te zien en te denken, dat ik 't lieve dier in 't water zou gooien, kwam mij onmogelijk voor.

Eensklaps viel mij de tekst in, dien ik gisteren avond op een papiertje geschreven en dit op het wiegekleedje gespeld had. Die tekst, gekozen met het oog op de menschen, die alles door den brand verloren hadden, luidde: »Hij hoort hun geroep en verlost hen." Psalm 145 vs. 19. Eigenlijk had ik twee teksten geschreven en wilde ze allebei op het wiegekleedje vaststeken, maar door den haast, waarmede ik uit de kamer werd geschoven, had ik het papiertje op tafel laten liggen. Die andere tekst luidde: »Barmhartig en genadig is de Heere." Psalm 103 vs. 8.

In mijne gedachten hield ik mij met den eersten bezig, en daar ik niet wist wat te doen, vouwde ik stil de handen en bad tot God om uitkomst. Ik smeekte, dat de Heere mocht maken, dat poesje niet verdrongen werd en — vooral dat ik het niet behoefde te doen. Toen ik dit gebeden had, was het mij alsof God mijn geroep had gehoord en mij te hulp zou komen in dezen strijd.

Langzaam ging ik nu voort, en bijna had ik reeds de brug bereikt bij de Bakkersloot, toen ik iemand zag aankomen.

't Was dominé.

»Wel Suze," zei dominé, als altijd even vriendelijk, »tref ik je hier? Je gaat zeker naar de Consistoriekamer, om je offerande voor de armen te brengen. Dat is lief van je.... Maar wat zie ik? Heb je daar twee dingen te dragen? Kom je met twee geschenken? Nu, daar zullen de armen blij over zijn en de Engelen in den hemel zich verheugen.... Kom, geef mij maar 't eene. Dat zal ik dan voor je dragen."

En voor dat ik nog een woord kon spreken, had dominé reeds zachtjes de kabas uit mijn arm gehaald en nam ze nu zelf in de hand.

Zoo liepen wij voort, en dominé was zoo lief en hartelijk, en vertelde mij zooveel, dat wij over de brug en weldra in de Consistoriekamer waren, voor dat ik nog geheel tot bezinning was gekomen.

Maar gij begrijpt wel, dat ik blijde was, toen

wij de Bakkersloot voorbij waren. Ik zei niets, dacht aan niets en wilde stilletjes afwachten wat verder gebeuren zou.

De meisjes waren reeds allen in de Consistoriekamer. Ieder had wat meegebracht en lei dit op de tafel. Juist, toen wij hiermede bezig waren, kwamen er twee dames, door dominé uitgenoodigd, om ons werk te beoordeelen en te schatten. Het scheen, dat zij zeer tevreden waren, en toen een van haar mijn wiegekleedje losmaakte en bezag, meende zij, dat 't zeker wel drie gulden zou opbrengen. Zij vonden ook mijn tekst zeer gepast. De andere meisjes werden ook geprezen, en de dames waren zoo in haar schik, dat zij ons verzochten mede te gaan naar hare woning, waar wij op eenige versnapering zouden onthaald worden. Nu, geen van ons onttrok er zich aan. Wij gingen allen mede en ik verzeker u, dat wij lekkertjes gesmuld hebben, en ten slotte zongen:

O Jezus, troost in alle leed,
Getrouwe Vriend der armen!
Al wat Gij hier aan menschen deelt,
Was eindeloos erbarmen.
Voor ons zelfs gaaf Ge U in den dood,
Wat moeten wij dan in den nood
Niet graag aan armen geven?

Nadat dominé gedankt had, gingen wij naar huis.... Maar nu kwam de benauwdheid voor tante in mij op. Alsof ik lood in mijne schoenen had, ging ik den weg terug. Ik moest gedurig mijzelve vragen: »Wat zal ik zeggen, als tante mij vraagt: of ik 't poesje heb verdrongen?" 't Spreekt vanzelf, dat ik de waarheid zou zeggen, maar o, dan vreesde ik, dat tante mij in hare drift bij den arm zou nemen, 't huis uitzetten en.... wie weet wat nog meer!

Daar kwam nog iets bij.

Tante zou zeker vragen: Waar is de kabas?

Ik schrikte hevig, toen ik daaraan dacht. Ik had de geheele kabas vergeten. Waar was zij gebleven? Zij moest zeker nog in de consistoriekamer staan of liggen, want ik had gezien, dat dominé ze ergens in een hoekje had neergelegd. Maar door de drukte van de meisjes en vooral toen de dames kwamen, had ik in 't geheel niet meer aan poes en de kabas gedacht.

Wat nu te beginnen."

Zou ik naar de consistoriekamer gaan en ze halen? Maar dat zou niet baten, want de kerk was gesloten en aan den koster wilde ik niet vragen de deur te openen, want ik was bang voor zijn zoon Piet, een ondeugenden jongen, die mij al dikwijls kwaad had gedaan.

Ik wist waarlijk niet wat te doen. Teruggaan kon ik niet en naar huis gaan, durfde ik niet, uit vrees voor tante. Daar opeens dacht ik weer aan den tekst op het wiegekleedje: »Hij hoort hun geroep en verlost hen." Zou God, tot Wien ik daar straks geroepen en die mij zulk een verrassende uitkomst geschonken had, mij niet andermaal willen verhooren? O ongetwijfeld, en kinderlijk geloovende, had ik nu tot God, dat tante toch niet boos mocht worden.

Nu ging ik meer welgemoed naar huis dan daar straks.

En denk eens!

Mijn gebed was reeds verhoord en ik zou de waarheid bevestigd vinden van het woord; »Eer zij roepen, zal Ik antwoorden, spreekt de Heere."

III.

Laat mij u nu vertellen wat er onderwijl met tante gebeurd was, zooals ik later uitvoerig vernam.

Toen ik weg was, ging tante op een stoel zitten. Zij had zich zoo driftig gemaakt, dat zij eerst een weinig tot bedaren moest komen, voordat zij weer aan het strijken kon gaan. Oom meende, dat zij er spijt van had mij met 't poesje weggezonden te hebben, en toen hij hoorde, dat zij een zucht loosde, zeide hij:

»Ik dacht niet, vrouw, dat je dat gedaan zoudt hebben. Hoe wreed van je, een kind op te dragen, ja zelfs te dwingen het poesje te gaan verdrinken. Een kinderhart is zoo teer, en nu heb je inplaats van haar tot iets liefelijks en aangenaams aan te sporen, haar den weg gewezen om lust in wreedheid te krijgen. Ik kan niet gelooven, dat je daaraan gedacht hebt, voordat je Suze dit opdroegt."

»Neen," zei tante, nog steeds zuchtende, »dat heb ik ook niet. 't Spijt mij zeer en vooral dat ik mij weer door mijn boezemzonde heb laten beheerschen en driftig ben geworden. Ik hoop, dat God het mij vergeven zal."

»Dat zal God ook zeker doen, als gij oprecht die zonde belijdt," zei oom. »Maar zie eens wat hier ligt."

En nu wees oom haar het papiertje met den tekst, dat ik op tafel had laten liggen.

»Lees eens wat daarop geschreven staat."

Tante kwam bij de tafel, nam het papiertje en las: »Barmhartig en genadig is de Heere."

Deze woorden maakten op tantes hart zulk een indruk, dat zij hare tranen niet kon bedwingen, en van deze gemoedsstemming maakte oom gebruik, om haar op zachtmoedige wijze toe te spreken, en haar te overtuigen, dat de Heere waarlijk barmhartig en genadig is en niet met ons doet naar onze zonden, noch ons vergeldt naar onze ongerechtigheden.

Tante toonde veel berouw en zou mij gaarne teruggeroepen en verzocht hebben het poesje niet te verdrinken. Maar zij meende, dat het te laat was. Ik was reeds bijna een uur weg en zeker lag nu 't poesje al op den grond van de sloot. Zij had er veel verdriet van en nam zich voor nooit iemand weer met zulk een wreede opdracht te belasten.

Om haar verdriet een weinig te vergeten, ging zij maar weer ijverig aan het werk, terwijl oom zich vlijtig aan zijn arbeid zette.

Maar zij zouden opnieuw gestoord worden.

Er werd geklopt.

De binnenkomende was de meid van eene oude juffrouw, die schuins tegenover ons woonde. Zij heette Betje en was al eens meer bij ons geweest, om een Bijbel of een ander boek aan oom te brengen, om het voor de juffrouw in te binden.

»Wat is er van je dienst, Betje?" vroeg tante.

»Ja juffrouw," antwoordde Betje lachend, »ik kom met eene kluchtige boodschap. Misschien weet u het, misschien ook niet, maar de juffrouw is dol op katten. Zij kan niet zonder een kat leven. En begrijp eens, daar is eergisteren hare

kat ziek geworden en gestorven. Nu is er de juffrouw zoo verdrietig over, dat ze liever huilt dan lacht. 't Eten smaakt haar niet. Om twaalf uur had ik gezorgd, dat zij een lekkeren bal gehakt had bij haar tweede ontbijt, maar denkt u, dat ze 't aangeroord heeft? Neen, niets niemendal heeft ze er van geproefd. Ze zit maar te weenen over haar kat. Ik zei: »wel, lieve juffrouw, als u zoo voortgaat, zult ge u nog doodkniezen. U moet maar gauw zien een andere kat te krijgen, een jong diertje, dat met allerlei ditjes en datjes speelt. Dat geeft u dan nog variatie." Wel, daar klaarde de juffrouw heelemaal van op en zei: »Och Betje! als ik een mooi jong katje kon krijgen, daar zou ik wel tien gulden voor over hebben. Weet je er een voor mij?" Ik zei haar toen, dat ik van den melkboer had gehoord, dat uwe kat twee jongen had, waarvan hij er een van u had gekregen, zoodat ik wel dacht, dat u, omdat het de juffrouw is, haar het andere katje zoudt willen afstaan. Ik heb de tien gulden ook al meegebracht, in geval u mij 't katje wilt medegeven."

Hierbij klapperde Betje met de vier rijksdaalders in de hand, ten bewijze, dat zij waarheid sprak.

Tante kreeg een kleur als een roode kool van spijt. Hoe graag zou zij nu 't katje behouden hebben, om dit aan de meid mee te geven en daarvoor tien gulden te ontvangen!

»Niet waar, juffrouw?" ging Betje vragend voort, »u heeft immers nog een katje?"

Ik weet niet wat er op dat oogenblik in tantes gemoed omging, maar ik vermoed, dat zij het noch voor Betje, noch voor iemand ter wereld bekennen wilde, dat zij last had gegeven 't poesje te verdrinken, en daar zij de waarheid niet wilde zeggen, dat haar kat geen jong meer had, vergenoegde zij zich met te antwoorden:

»Zeg aan de juffrouw, dat ik er eens over denken zal."

Waarom zij dit zei, weet ik niet. Koesterde zij misschien de hoop, dat ik haar wreed bevel niet had uitgevoerd? 't Kan zijn. In elk geval, met die boodschap ging Betje heen en zou morgen

vroeg terugkomen, om tante's besluit te vernemen.

Nu heb ik u verteld, dat toen ik van de dames huiswaarts keerde, ik een weinig ongerust was en niet wist wat te antwoorden op de vraag, die tante mij zou doen: »Waar heb je de kabas gelaten?" Maar verbeeld u, toen ik te huis kwam, vroeg tante naar niets anders dan naar 't wiegekleedje en of dominé er in zijn schik mee was. Ik vertelde alles, en ook van de dames, en hoe heerlijk wij daar gesmuld hadden, waarover tante zeer in haar schik was.

Inmiddels had ik een en ander in 't huishouden gedaan, en toen het begon te schemeren, zette ik mij bij tante en oom neer, om samen thee te drinken, waarbij tante haar breiwerk ter hand nam. Nu was tante gewoon het breikatoen in de kabas te bergen, en daar haar kluwen op was, ging zij naar de kast om het katoen te krijgen, dat eene andere plaats had gekregen.

Ik dacht niet anders of tante zou thans herinnerd worden aan de kabas en mij er naar vragen. Misschien lag het ook in haar bedoeling, want zij draaide zich om, ging naar mij toe en

Op dat oogenblik hoorden wij een gestommel in de gang. Wij wachtten een poesje, vermoedende, dat er iemand kwam, om met oom over het inbinden van boeken te spreken, of dat er een ander was, die strijkgoed kwam brengen, maar toen het gestommel aanhield, spitsten wij de ooren, en weldra hoorden wij eerst duidelijk roepen: Miauw! Miauw! en toen werd er aan de deur gekrabt.

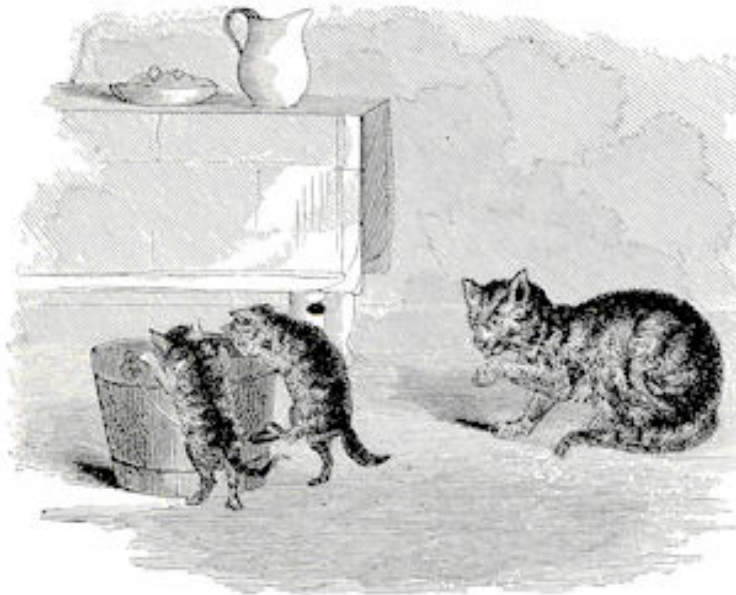
Haastig sprong ik op, opende de deur, en stel u mijne verbazing voor: daar kwam de oude poes binnen met het jong in haar bek!

Nu kunt gij begrijpen met welk eene vreugde zij ontvangen werd. Tante was als omgekeerd als een blad op een boom, toen zij 't kleine poesje zag, 't welk door de oude naar de mand gedragen en door haar gelikt werd, zoo hartelijk, dat men 't zonder aandoening niet kon aanzien. Ik geloof, dat tante 't kleine poesje wel van vreugde had willen in hare armen nemen, iets wat zij vroeger nooit deed. Aanstonds liep zij heen, vulde een

schoteltje met melk, deed er wat warm water in en zette dit voor moeder en kind neer. Maar nu had je die twee eens moeten zien slobberen, en hoe stil vergenoegd tante er naar keek.

Was het misschien eigenbelang, vraagt gij wellicht, daar tante nu kon berekenen het poesje voor tien gulden kwijt te raken? Misschien wel een beetje, maar ik geloof toch ook, dat tante op dat oogenblik niet aan de tien gulden dacht, maar wel, dat zij blijde was, dat 't kleine diertje niet zulk een wreeden dood had ondergaan.

Maar hoe kwam de oude kat aan haar jong?

Dit bleef ons eerst een raadsel, maar dat spoedig opgelost werd.

Gij moet weten, dat de koster tegen het vallen van den avond naar de consistoriekamer ging, om te zien of daar alles in orde was. Terwijl hij zijne oogen naar alle zijden liet rondgaan, was het hem, alsof hij een vreemd geluid vernam. Hij luisterde en luisterde, en..... ja wel, daar hoorde hij duidelijk: Miauw! Miauw!

't Was het stemmetje van de kleine poes, die 't zeer benauwd had in de kabas en er gaarne uit wilde. De koster vond haar spoedig, en daar hij gezien had, dat dominé de kabas gedragen

en ze in een hoek gezet had, liet hij hem door zijn zoon Piet vragen: wat hij met de kabas en de poes moest doen. Dominé herinnerde zich wel de kabas, maar van een poes wist hij niets, en zond toen Piet met de kabas en poes er in, naar ons huis. Die Piet echter was een rekel, en inplaats van ze ons te geven, zette hij de kabas in den gang, maakte de schuif van de voering los en liet de kleine kat er uit, die zachtjes begon te miauwen, 't geen door de oude gehoord werd. En wat er toen volgde, weet ge.

Den volgenden morgen kwam de meid van de juffrouw, om te hooren welk besluit tante genomen had. Tante bracht haar toen bij de mand, wees haar 't kleine poesje en zei:

„Ja, de juffrouw kan ze krijgen, maar ik zou ze graag nog een acht dagen houden. Dat zal de juffrouw zeker goed vinden.”

Nu, de juffrouw vond het heel goed en kon het best begrijpen, dat tante slechts moeilijk van 't lieve poesje kon scheiden. En waarlijk, 't viel tante moeilijk. Doch..... de tien gulden verzoetten alles.

Oom meende, dat de helft van dit geld naar de afgebrande menschen moest gezonden worden en dat ik de andere helft zou krijgen, om daarmee een spaarpot aan te leggen. Tante vond dit goed, zoodat wij allen tevreden werden gesteld.

De oude kat, 't is dezelfde, die ge op het plaatje onder de klok kunt zien, — kreeg 't volgende jaar weer twee jongen, die zij heel lang behouden mocht, zoolang, totdat zij zelve eten en drinken — en ook snoepen konden, zocals gij op nevensgaand plaatje kunt zien.

Eene daarvan hebben wij nog lang gehouden, maar de andere kreeg weer de juffrouw tegen ons over.

